

PIER PAOLO PASOLINI

Marylin Monroe-nak

A régi világból s az eljövendő világból
csak a szépség és te maradtál,
szegény húgocskám,
ki a bátyjai után fut még,
sír s nevet velük, hogy mint ők, olyan legyen,

te, legkisebb húgocska,
az a szépség terajta ült szerényen,
és egyszerű emberek lányaként a lelked
soha nem tudta, hogy ez a tied,
különben nem is lett volna szépség.
A világ megtanította neked,
szépséged így lett az övé.
A félelmetes régi s a félelmetes jövendő világból
csak a szépség és te maradtál,
s azt engedelmes mosolyként viselted magadon.

Az engedelmesség túl sok visszanyelt sírást követel,
túl sok vidám pillantást adni másoknak magunk,
kik a maguk irgalmát kérik el. Így
magaddal vitted a szépségedet.
Tovább, akár egy szemcse aranypor.

Az ostoba régi s a kegyetlen eljövendő világból
csak egy szépség maradt, amelyik nem szégyellte
piciny húgocska mellét,
meztelen kis hasát mutatni.
És ezért volt szépség,
ugyanolyan, mint világod kedves lánykáié...
kereskedők leányaié,
kik szépségversenyt nyertek Londonban vagy Miami-ben.
Tovább, akár egy arany galamb.

A világ megtanította neked,
így a te szépséged nem volt szépség többé.
De te kislány maradtál továbbra is,
buta, mint a régi világ, és kegyetlen, mint a jövődő,
s közéd és a Hatalom birtokolta szépséged közé
a jelen világ minden kegyetlensége és ostobasága odaférközött.
És hurcoltad magaddal, mint könnyes mosolyt,
tétlen szemérmetlenül, engedelemben illetlenül.
Továtűnt, akár egy fehér aranygalamb.
Szépségedből, mely a régi világból fennmaradt,
melyet a jövődő világ is követel,
s melyet a jelenvaló világ birtokol,
lett halálos betegség.
Most hátrafordulnak végre a fivéridei,
egy pillanatra felhagynak átkozott játékaikkal,
kilépnek könnyörtelen közönyükből,
s megkérdezik maguktól: „Lehet, hogy Marilyn,
a kis Marilyn, megmutatta az utat nekünk?”

Most az vagy, ki semmit se számít a mosolyával szegényke,
te vagy az első a világ kapuin túl,
akit halálos végzetére hagytak.